

Els exàmens i jo

F. XAVIER ESTELLER I BELLÉS

Es conta que a En Ramonet li va caure la cigarreta de la boqueta. Però això no és tot. La cigarreta va fer cap a l'orelleta d'una gateta siamesa que dormia, plàcidament instal·lada entre les cuixetes d'En Ramonet. I clar, com que la gateta -encara que siamesa- no fumava per l'orelleta, ni tan sols sabia fumar ni tampoc suportar estoicament el dolor com qualsevol faquir o asceta del desert, va mossegar En Ramonet on fa a muntó de mal...

Que per què anomena aquest cas "El cas de la bona i de la mala sort"? Heus ací l'explicació. En Ramonet (per a més inri Carceller de cognom i de malnom, segons qui i en quin to li ho digués) portava sempre dos portaclaus -un a cada butxaca dels pantalons- plenament plens de claus i de tota mena de ferralla (alguns diuen que li han vist fins i tot una clau anglesa tan gran com la que se suposa que du Sant Pere al cel). Dons bé, aquesta fou la bona sort -la d'En Ramonet: la gateta va fer el mos a les claus i tot altre ferro que, incontestablement, salvà la vida d'En Ramonet o, si més no, una part important d'ella. La mala sort fou per a la gateta i per a Joanet. A la gateta, la ferralla li va costar vuit

dents de dalt i cinc de baix; tretze en total; mal nombre, ja ho poden ben dir, ja. A Joanet, la susdita frase li va costar un zero redó. Sortosament, però, la meua reputació, guanyada a pols al llarg de dies i dies de callada i abnegada labor, ha romàs intacta.

Un altre cas, anomenat per a mi "A boca de canó", té els següents personatges, localització i desenvolupament. Lloc: el vagó d'un tren; personatges: viatgers, entre els quals hi és la meua professora d'història, de malnom "Sensecap"; no perquè no en tinguera, de cap (en tenia), sinó perquè no en tenia cap, de dent (natural, s'entén). Les de llet, ja feia molt que li havien caigut; les de després, va haver d'arrancar-se-les totes (a poquet a poquet, això sí, no de colp); i el queixal del seny mai no li havia eixit i segurament ja no li eixiria. Podreu deduir-ne fàcilment que portava dentadura postissa per tots els racons de la seua boca, que no era monudeta precisament.

Els fets van ocórrer així. Sensecap es trobava corregint el meu examen, que fins aleshores estava per a matricula, quan, de colp i volta, es va produir el desastre, no imputable a la meua saviesa -fora de tot

Estimats, benvolguts, exemplars, omniscients i mai no justament ponderats proletaris de la docència:

Com que se m'ha donat una oportunitat única d'esplaïar-me en aquest tema que jo domine tant, ho faré. No per tirar-me floretes ni per autoestimular-me, no; sols per deixar constància d'un fet tan objectiu com que dos i dos fan vint-i-dos; sóc un geni. Un geni maldestre, però geni al capdavant. Tinc uns quants lustres menys que vosaltres, faig Batxillerat (expressió que preferesc en lloc de la falsa i eufemística "estudie Batxillerat"), i em diuen Joan Picó, encara que tot l'institut i part dels altres en coneix per dos sobrenoms. L'u és Copi (anagrama del meu cognom que fa referència tant a l'art de la transcripció i transfonetització que jo cultive noblement com a la velocitat i perfecció de què jo hi faig gala, en una òbvia al·lusió a aquell cèlebre i extraordinari ciclista italià); l'altre és l'Amenuense (un evident joc de paraules amb, d'una banda, el mot "amanuense" -sinònim d'escrivent- i, de l'altra, amb el mot "amé" -sinònim de divertit-, en una no menys clara al·lusió al sentit de l'humor que emana de tot el meu treball i al qual consagre hores i hores d'afanyosa i mai no ben reconeguda dedicació).

Ja he dit que sóc un talent, graponer com tots els grans talents, però el sóc. Talent, perquè cap dels meus professors o professores no ha pogut mai conèixer a on rau l'èxit d'aquesta meua imperible

mampresa (en paraules d'ells i d'elles: que no m'han pogut agafar copiant, vaja!); graponer perquè, si en algun examen no he aprovat, la culpa ha estat no de la meua mestria -de si mateix immaculada- sinó de deficiències al canal -component força important pel que respecta al fenomen de la comunicació, o bé oral o bé escrita. Entendreu de seguida tot açò quan conegueu alguns casos que ho evidencien i dels quals jo m'he assabentat no, és clar, per mitjà dels meus professors o professores pròpiament, sinó per boca de companys i col·legues d'ells i d'elles mentre ho comentaven a la cantina de l'institut.

El primer cas, l'anomena jo "El cas de la bona i de la mala sort". I realment ho fou. En Ramonet, el meu professor de matemàtiques, em va suspendre no perquè em veiés quan feia la meua àrdua i sempre incompresa labor d'escrivent, sinó perquè un altre col·lega meu del mateix gremi i de la mateixa classe (com parlava a poqueta veu i no vocalitzava correctament) em féu arribar en mal estat les frases a transcriure. Atès que jo no sabia res de matemàtiques, no em va estranyar gens ni mica la transcripció; a En Ramonet, sí, perquè sí que en sabia. La resta de l'examen estava per a un deu; ara bé, quan va llegir aquell grup de mots dotat de sentit, En Ramonet en va tenir prou. Vet ací la frase (més que frase, sentència de mort): "la ibodenusia al quadrat és igual a la suma del quadrat dels gadedos".